

ע"פ 15792/07/17 - זוהר נ.ת. ניהול בע"מ, משה אביר נגד מדינת ישראל

בית הדין הארצי לעבודה

בפני כבוד הנשיא יגאל פליטמן

עפ"ס 15792-07-17

המערערים

1. זוהר נ.ת. ניהול בע"מ
2. משה אביר

המשיבה

מדינת ישראל
בשם המערערים - מר משה אביר - המערער 2, מנהל המערערת 1

פסק דין

1. לפני ערעור על החלטתה מיום 26.6.17 של שופטת בית הדין האזורי בתל אביב-יפו, קרן כהן (להלן גם - **השופטת**), שלא לפסול עצמה מלישב בדין בהליך המתנהל לפנייה בתיק הע"ז 1885-10-13.

עיקרי ההליך בבית הדין האזורי

2. בבית הדין האזורי הגישה המשיבה (להלן - **המדינה**) כתב אישום נגד המערערת 1 - חברה "שעסקה באספקת עובדים" ונגד המערער 2 - מנהל החברה, בגין העסקת עובדת זרה (להלן - **העובדת**) ללא היתר כדין וללא ביטוח רפואי. על פי האמור בכתב האישום, המערערת 1 התקשרה עם חברה מסוימת המפעילה בית מלון בעיר נתניה (להלן - **המלון**), לשם אספקת עובדות חדרנות למלון; ביום 25.3.12 בוצעה במלון ביקורת של רשות האוכלוסין וההגירה (להלן - **הביקורת**), ובמהלכה נתפסה העובדת, שלא היתה אזרחית או תושבת ישראל ושאסור היה לה לעבוד אצל המערערים, מבצעת עבודת חדרנות. לכתב האישום צירפה המדינה תעודת עובד ציבור לגבי מעמדה של העובדת, החתומה על ידי מר לביא (להלן - **התעודה**). בהמשך תוקן כתב האישום, בנוגע למגיש התעודה, כך שתוגש על ידי מר איפרגן (להלן - **מר איפרגן**).

3. בישיבת ההקראה כפרו המערערים במיוחס להם בכתב האישום, למעט בעובדה שהמערער 2 היה במועד הרלוונטי בעלים ומנהל של המערערת 1.

4. במסגרת ההליך, המתנהל מאז חודש אוקטובר 2013, הוגשו על ידי המערערים עשרות רבות של בקשות כאלה ואחרות וכן הוגשו ערעורים לבית דין זה, חלקם ביחס לגילוי חומר החקירה. לשם הכרעה בערעור דן אין צורך לפרט את השתלשלות העניינים במלואה, ודי לציין כי הטענה המרכזית שהעלו המערערים להגנתם היא כי העובדת לא היתה עובדת זרה, אלא מבקשת מקלט אשר קיבלה מהמדינה אשרה שאפשרה לה לעבוד בישראל על פי חוק. כך, במהלך דיון הוכחות שהתקיים ביום 3.3.16, במסגרת חקירתו של מר איפרגן, הציג לו המערער 2 מסמך הנחזה להיות אשרה של העובדת לשנת 2013 (מוצג נ/3). האשרה אינה מופיעה בתעודה. ומר איפרגן הסביר זאת בכך שהאשרה אינה מסמך של משרד הפנים, שאם לא כן, היתה מופיעה בתעודה.

עמוד 1

מבין השורות עלתה הטענה כי האשרה מזויפת והמערער 2 נשאל על ידי ב"כ המדינה אם היתה לו יד בדבר. בהמשך, על מנת להוכיח את טענתם המרכזית, ביקשו המערערים, בין היתר, כי בית הדין יורה למדינה לגלות מסמכים שונים הנוגעים למעמד העובדת, וכן נתבקשה התייחסות המדינה לשאלה מדוע לא נעצרה העובדת בזמן הביקורת. המערערים סבורים כי עובדה זו מטילה ספק באמיתות התעודה ובמעמד העובדת כפי שהציגה המדינה, שהרי אילו לא היה בידי העובדת היתר כדין - היתה נעצרת.

5. עוד נחקר בדיון מיום 3.3.16 מר ערן הרשקוביץ, מפקח ברשות ההגירה (להלן - **מר הרשקוביץ**), אשר התייחס בחקירתו הראשית להתרחשות העניינים במהלך הביקורת, כזאת:

"נכנסנו לבצע ביקורת במלון, במכבסה מצאנו אזרחית זרה מנגריה, היא היתה ללא מסמכים מזהים עליה לחלוטין ואנחנו נסענו איתה לדירתה בנתניה שם היא הציגה לנו דרכון וגם סיפרה שהיא בשלבים של היריון - בהיריון. בדקנו איתה מול מסוף של משרד הפנים והתברר שהיא הגישה בקשה למעמד פליט והתיק שלה נסגר. היא היתה אמורה לעזוב את הארץ ולא עזבה. זאת אומרת שהעבודה שלה והשהייה שלה, לא היתה לה אשרת עבודה והשהייה שלה לא היתה חוקית בארץ. אנחנו הזמנו צוות של יחידת עו"ז לעצור את הגברת, הצוות באמת הגיע. אני זוכר שהיתה שם בעיה שקשורה לטענה שהיא חולה והיה צריך להפנות אותה לביה"ח ובסופו של דבר לא היה אנשים שיהיו איתה בביה"ח ובסופו של דבר היא לא נעצרה אלא שוחררה".

6. בדיון שהתקיים ביום 16.6.16 נחקר מר דוד רוזנצוויג, שהיה במועד הרלוונטי מנהל המלון והאחראי מטעם הבעלים (להלן - **מר רוזנצוויג**). כאשר נשאל בחקירה ראשית מה הוא זוכר מהביקורת, השיב כך:

"מה שזכור לי הוא, אני לא הייתי נוכח באירוע, אבל שהגיעו אנשים מטעם המדינה, נכנסו למלון, עלו לקומות ואח"כ ירד מישהו, ביקש מהפקידה את כרטיס העבודה של אותם עובדים, כרטיסי עבודה, ויצאו".

בתגובה, הודיע המערער 2 כי הוא מתנגד לתשובה זו וביקש מבית הדין להסביר למר רוזנצוויג "שמדובר בעדות שמועה שאינה קבילה". בית הדין קבע בהחלטתו כי "כל טענות הנאשם בנוגע לעדותו של העד תישמענה במסגרת הסיכומים והמשקל שיינתן לעדותו של העד תקבע במסגרת פסק הדין". בהמשך לכך הוסיף מר רוזנצוויג לתאר את אירוע הביקורת, ובתגובה חזר המערער 2 על התנגדותו לקבלת העדות וביקש מבית הדין להורות לעד לספר "אך ורק את מה שהוא יודע על פי פקודת הראיות בחושי, כלומר מה שהוא שמע וראה...". בית הדין החליט כדלקמן:

"העד נשאל שאלה על ידי עו"ד טוניק [ב"כ המדינה - י.פ.] וכבר בתחילת עדותו אמר שהוא לא נכח באירוע וסיפר את הדברים שנודעו לו מפי אחרים. בית הדין ער לדברים הללו ואף העד נשאל לאחר תשובתו על ידי עו"ד טוניק אם הוא נכח באירוע והוא אישר שלא. בנסיבות אלה אני מתירה את המשך השאלות ואת המשך עדותו של העד. כפי שנאמר בהחלטה קודמת, כל טענות הנאשמים יישמעו במסגרת הסיכומים ובמסגרת פסק הדין תהיה התייחסות למשקל שיש לתת לכל העדויות בתיק ובכלל זה לעדויות מפי השמועה".

7. ביום 11.1.17 הגישו המערערים בקשה להורות למדינה "ליתן תשובה מפורטת לגבי עמדתה על אמיתות מוצג נ/3", ביקשו מבית הדין "לבחון את האדישות הבלתי נתפסת והבלתי מוסברת של המאשימה, לעניין החשד לזיוף נ/3" וחזרו על סברתם כי עובדי המדינה הם שזיפו את האשרה. לאחר שהתקבלה תשובת המדינה לבקשה זו החליט בית הדין כי "המאשימה הציגה עמדתה בכל הנוגע למוצג נ/3. כל טענות הצדדים למסמך זה ייטענו בסיכומים וידונו במסגרת פסק הדין" (החלטה מיום

(22.1.17).

8. בהחלטה מיום 16.4.17 נדחתה בקשת המערערים למחיקת כתב האישום וצוין בה, בין היתר, כי טענות המערערים בנוגע לפרשנות הראיות שהוצגו על ידי המדינה, מקומן להתברר במסגרת פסק הדין. בהמשך לכך הגישו המערערים בקשות שונות, ובהן להורות למדינה להסביר מדוע לא נעצרה העובדת במהלך הביקורת. בית הדין דחה את הבקשה בקבעו כי **"עניין זה מוצא [צ"ל: מוצא - י.פ.] בעדותו של מר הרשקוביץ... ובעדותו של חנן זיגלבוים. שני העדים נחקרו בעניין זה, ציינו שהנתינה [העובדת - י.פ.] לא נעצרה והסבירו מדוע. בנסיבות אלה אין מקום לקבל הסברים נוספים בעניין"** (החלטה מיום 2.6.17).
9. ביום 25.6.17 הגישו המערערים **"בקשה לעיון מחדש בהחלטה/בקשה למחוק עדות שמועה"** ולהורות למדינה להציג הסבר לאי מעצרה של העובדת. לדבריהם, **"בית הדין הנכבד מתבקש להתעשת, ולהפסיק לרמוס את הוראות החוק ברגל גסה, ולהתחיל לעיין בהוראות ובפסיקה בטרם ייתן החלטות..."**. המערערים ביקשו כי בית הדין יורה על מחיקת עדותו של מר הרשקוביץ, **"אשר העיד עדות שמועה, בעניין אי מעצרה"** של העובדת, וצוין כי **"החטא הקדמון של בית דין זה"** הוא בכך שאפשר למר רוזנצוויג להעיד עדות שמועה. לעניין זה הוסיפו המערערים כי **"כאשר שופט מחליט ביודעין, לקבל מפיו של מר רוזנצוויג את עדות השמועה, ומנמק בכך את החלטתו בכך שהעד הבהיר שמדובר בעדות שמועה, הרי שמדובר במקרה הטוב בחוסר הבנה טוטאלי... ובמקרה הפחות טוב, בהחלטה המתבססת על שיקולים זרים"**.
10. בהחלטה מיום 25.6.17 נדחתה הבקשה תוך שבית הדין קמא חוזר ומציין כי **"הנאשמים רשאים להעלות את כל טענותיהם בנוגע להיעדר קבילותן של עדויות במסגרת הסיכומים"**.

בקשת הפסילה בבית הדין האזורי וההחלטה בה

11. בו ביום הגישו המערערים בקשה לפסילת בית הדין מלישב בדין וזאת **"בשל חשיפתו לעדות לא קבילה, וכן בשל כוונתו שלא להתעלם מהעדות שאינה קבילה"** (להלן - **בקשת הפסילה**). המערערים טענו כי בית הדין האזורי **"גמר אומר להרשיע את הנאשמת, והחליט שכללי החוק והפסיקה מיותרים לחלוטין, וכל שרץ כשר לצורך ההרשעה. כמו כן נרתם בית הדין למזימה של נציגי המאשימה, לייצר תשתית עובדתית שאינה נכונה, על מנת למנוע מהנאשמת להזים את השקרים שמציגים נציגי המאשימה"**. המערערים ציינו כי בית הדין החליט לקבל את הסבר המדינה באשר לאי מעצר העובדת, אף שההסבר - עדות מר הרשקוביץ - מהווה עדות שמועה שאינה קבילה. לדבריהם, לכתחילה טענה המדינה שהעובדת לא נעצרה משום שהיתה בהריון, אולם מאוחר יותר שינתה גרסה זו, ובית הדין התבסס על עדות השמועה של מר הרשקוביץ כדי לדחות את בקשת המערערים להורות למדינה לגלות נוהל מעצר נשים בהריון.

טענה נוספת מפי המערערים במסגרת בקשת הפסילה התייחסה לעדותו של מר רוזנצוויג, שאף הוא מסר, לטענת המערערים, עדות שמועה, אך **"בית הדין החליט לרמוס את החוק... והחליט שעדות השמועה תיכנס לפרוטוקול, ותקבל את המשקל המתאים"**.

המערערים טענו כי **"הביטוי ראייה לא קבילה, פירושו ראייה שאין לקבל אותה. משכך גם אין ליתן לה שום משקל..."** וחזרו על הטענה שהעלו בבקשתם לעיון מחדש שהוגשה מוקדם יותר באותו היום, כי **"כאשר שופט מחליט ביודעין, לקבל... עדות השמועה, ומנמק את החלטתו בכך שהעד הבהיר שמדובר בעדות שמועה, הרי שמדובר במקרה הטוב בחוסר הבנה טוטאלי... ובמקרה הפחות טוב, בהחלטה המתבססת על שיקולים זרים"**. את בקשת הפסילה חתמו המערערים במילים אלה: **"הערה נוספת: לא קיים נימוק של פסילת שופט, בשל שאינו בקיא בנושא בו הוא דן, וחבל שכך. מכל מקום ראוי שכבוד השופטת תשפר את**

ידיעותיה והבנתה, בטרם תחרוץ גורלות".

12. בהחלטת בית הדין האזורי מיום 26.6.17 נדחתה בקשת הפסלות, בזו הלשון:

"1. לפניי בקשת המבקשים (הנאשמים) לפסילתי מלדון בעניינים בשל חשיפתי לעדות לא קבילה ובשל כוונתי שלא להתעלם מעדות לא קבילה.

הכרעה

2. לאחר ששקלתי את הבקשה מצאתי כי דינה להידחות אף ללא קבלת תגובת הצד שכנגד, כפי שיפורט להלן.

3. בסעיף 77 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 נקבע כי המבחן לפסלות שופט הוא 'אם קיימות נסיבות שיש בהן כדי ליצור חשש ממשי למשוא פנים בניהול המשפט'. במקרה שלפניי לא נטען שקיים חשש, ובוודאי לא חשש ממשי, למשוא פנים מצד בית הדין בניהול המשפט.

4. יצוין כי דחיית בקשת הנאשמים לקבל הסבר מדוע לא נעצרה הנתונה, אינה עילה לפסלות שופט. כל שנכתב בהחלטת בית הדין הוא שהנושא של אי מעצרה של הנתונה מוצה בעדויות שהובאו בפני בית הדין. טענות המבקשים ולפיהן מדובר בעדויות מפי השמועה שאינן קבילות - דינן להיטען במסגרת הסיכומים.

יובהר כי בית הדין לא פסק דבר בנוגע לסיבות שהובילו לאי מעצרה של הנתונה על יסוד העדויות אלא קבע כי עניין זה מוצה בחקירותיהם. ככל שהנאשמים סבורים כי מדובר בעדויות מפי השמועה, הם רשאים לטעון טענות אלה במסגרת הסיכומים מטעמם.

5. עוד אציין כי בניגוד לאמור בסעיף 5 לבקשה בית הדין לא דחה את בקשת הנאשמת לנוהל מעצר נשים בהריון - כל שנכתב הוא שהנהלים צורפו לתגובה (סעיף 3 להחלטה מיום 2.6.2017).

6. ככל שהנאשמים סבורים שנפלה טעות בהחלטת בית הדין הם רשאים לפעול באמצעים החוקיים העומדים לרשותם לרבות הגשת ערר או ערעור בסיום ההליך, ככל שיהיה בכך צורך.

7. אציין כי החלטות שיפוטיות אינן עילה לפסלות שופט ולא מצאתי כי יש באמור בהחלטה שניתנה בכדי ליצור חשש ובוודאי שלא חשש ממשי למשוא פנים בניהול ההליך.

יודגש כי לאחר שתסתיים פרשת ההגנה ויוגשו סיכומי הצדדים, תישקלנה כל הטענות הנטענות בהם לרבות טענות לאי קבילותן של ראיות, ורק לאחר מכן יגבש בית הדין עמדתו בנוגע לאישומים שבהם מואשמים הנאשמים.

כאמור, בשלב זה בית הדין טרם גיבש דעתו בנוגע לאישומים שבהם מואשמים הנאשמים ולא נוצרו נסיבות שיש בהן משום חשש, ובוודאי שלא חשש ממשי, למשוא פנים בניהול ההליך..."

13. להשלמת התמונה יצוין כי במסגרת הדיונים בבית הדין האזורי ביקשו המערערים, פעמיים, מבית הדין האזורי לפסול את עצמו. בהחלטות מיום 17.6.16 ומיום 8.9.16 דחה בית הדין האזורי את בקשות הפסילה הללו. המערערים לא ערערו על החלטות אלה.

הערעור על ההחלטה בבקשת הפסילה

14. המערערים הגישו ערעור על ההחלטה בבקשת הפסילה, ובה פירטו את עיקרי הדברים והטענות כפי שהוצגו לעיל, ועיקרם כי בקשתם היא להראות שהתעודה אינה משקפת את מעמד העובדת ולחלופין ש"נציגי המדינה זייפו את האשרה" שאותה הציגה העובדת למערערים, "ולכן לא קיימת עבירה פלילית". עוד נטען כי המערערים ביקשו לברר אם התעודה אמיתית או מזויפת, אלא שהמדינה "החליטה לשמור על זכות השתיקה", ולא מוכנה להשיב לשאלה זו"; כי "למרבה הפלא, בית הדין קמא אישר למאשימה את זכות השתיקה"; כי מסתבר יותר שנציגי המדינה זייפו את האשרה מאשר המערער 2 זייף אותה; וכי בית הדין "קיבל עובדות לא נכונות" מפי ב"כ המדינה, אף שבית הדין ידע שב"כ המדינה "מטעה את בית הדין", ו"לכן גם לא מין הנמנע שבית הדין ירשיע את הנאשמת".

לטענת המערערים, "אין הכרח ששופט שנחשף לעדות לא קבילה, יפסל מלשבת בדין, וזאת אך ורק בהנחה, שהשופט מקצועי, וידע להתעלם מהראיות הלא קבילות אליהן נחשף", ואילו בעניינם "כבוד השופט לא רק שלא מבהירה שתתעלם מראיות שאינן קבילות, אלא שהראיות הלא קבילות מהוות בסיס" להחלטתה; עדותו של מר הרשקוביץ לשאלה מדוע לא נעצרה העובדת, היתה עדות שמועה, ו"על אמירה לא קבילה זו, מתכנן בית הדין לבסס את ההרשעה של הנאשמים"; בנוסף קיבל בית הדין עדות שמועה מפי מר רוזנצוויג ומפי מר איפרגן, חרף התנגדות המערערים; בהחלטה בבקשת הפסלות בית הדין האזורי לא הבהיר שבכוונתו להתעלם מעדויות לא קבילות; הנימוק העיקרי בהחלטת השופטת שלא לפסול את עצמה הוא העדר חשש ממשי למשוא פנים, אלא ש"אין שום הבדל בין משוא פנים, לבין התבססות של [כפי הנראה צ"ל: על - י.פ.] ראיות שאינן קבילות בקבלת החלטות"; הסיבה היחידה המצדיקה דחיית בקשת פסלות בגין חשיפה לראיות לא קבילות היא שהשופט שנחשף אליהן לא יתחשב בהן, ואילו במקרה דנן "השופטת הבהירה בריש גלי, שבתיק נשוא הערעור החשש לא רק וודאי, אלא גם התממש"; השופטת מתכוונת לבסס את פסק דינה על ראיות לא קבילות, והראייה היא החלטותיה מיום 16.6.16, שמהן עולה שבכוונתה ליתן משקל לעדות שמיעה אף שאינה קבילה.

לאור כל אלה מבקשים המערערים לקבל את הערעור, לפסול את השופטת מלישב בדין בעניינם, ולחלופין להורות לשופטת "למחוק או לחלופין להתעלם, מכל עדות שאינה קבילה... כמו כן לבטל את כל ההחלטות אשר התבססו על עדות שמועה, או ראייה לא קבילה אחרת".

15. המדינה לא הגיבה לערעור.

הכרעה

16. בטרם אכנס לגופם של דברים אציין כי התבטאויות המערערים כלפי בית הדין האזורי בכתבי הטענות השונים, כמפורט לעיל, ובמהלך הדיונים חורגות מהמקובל, באופן המצדיק את מחיקת ערעורם (ראו בש"א 2826/12 ואן קול נ' מדינת ישראל, בפסקה הרביעית להחלטה (31.7.2013)). אמירות כגון "משכך מתבקש בית הדין להבהיר ... האם כבוד השופטת הייתה בקו הבריאות כאשר נתנה החלטה הזויה זו" (בקשה מיום 22.1.17); "הקונסוליר [הכוונה היא לב"כ המדינה - י.פ.] רגיל למסור שקרים לבית הדין, ורגיל שבית הדין בולע בשקיקה את השקרים שלו, גם כאשר ברור לבית הדין שהקונסוליר משקר" (בקשה מיום 25.6.17); "ראוי שכבודה תזכור שקיים גם חוק ופסיקה, שראוי להתחשב גם בהם" (בקשה מיום 24.8.16); "בסופו של דבר כל האמת תצא לאור, גם אם בית הדין והפרקליטות ינסו להסתירה בכל מיני החלטות ששם טוב מכנה ביזיוניות" (בקשה מיום 2.1.17); "אני חושב שלכבודה חסר מידע בסיסי בעניין הדין הפלילי. גברתי רגילה להתעסק בדין הרגיל האזרחי וקשה לה לשלוט בדין הפלילי" (דין מיום 8.9.16), ועוד כהנה וכהנה אמירות בוטות, מבזות ומבישות - טוב היה אלמלא היו מועלות על הכתב.

אמירות מסוג זה, מעבר לכך שבנסיבות העניין אין להן על מה לסמוך - כפי שיובהר בהמשך הדברים, מבטאות זלזול עמוק מצדם של המערערים בכבוד השופטת, כמו גם בבית הדין האזורי ובכלל מערכת המשפט, והן עומדות בניגוד מוחלט לחובתו של בעל דין, כמו כלל באי בית המשפט, "לנהוג בכבוד, באיפוק ובדרך ארץ, כלפי בית המשפט, בינם לבין עצמם, וכלפי הציבור בכללותו" (עפ"ס (ארצי) 48316-12-12 גרימברג - טרומדיה טכנולוגיות בע"מ, בסעיף 27 לפסק הדין (2.10.2013); להלן - עניין גרימברג). כך, בעניין פירר הוטעם כי "מי שעושה שימוש בלשון כה מבזה כלפי בית המשפט אינו ראוי שבית המשפט יעתר לבקשותיו, ובוודאי שלא לגבי בקשת פסלות או ערעור פסלות" (ע"פ 3278/12 פירר נ' מדינת ישראל (29.5.2012)). דברים אלה מקומם יאה גם לענייננו.

17. לפנים משורת הדין, ומאחר שמן הראוי לדון בטענות פסלות באופן מהותי ולא באופן פרוצדוראלי (השוו: י' מרזל, דיני פסלות שופט (התשס"ו-2006) (להלן - **מרזל**), בעמ' 340), אפנה לבחינת הערעור לגופו. אף לגופם של דברים נמצא כי דין הערעור להידחות. "חזקה שבדין היא כי השופט היושב בדין, מקצועי ומיומן ובידו לבחון את העניינים המובאים בפניו ללא משוא פנים' וכי השופט 'נותר פתוח לשכנוע בכפוף לתשתית הראייתית ולטענות שיובאו לפניו בהליך העיקרי'. על כך מתווסף הכלל הפסוק, לפיו יינתן משקל רב לעמדת השופט הסבור כי אינו מנוע מלישב בדין, וערכאת הערעור לא תתערב בחוות דעתו של השופט הסבור כי בידו לנהל את ההליך באובייקטיביות, אלא במקרים קיצוניים בלבד" (עניין גרימברג, בסעיף 28 לפסק הדין, והפניות שם).

18. לאחר שעיינתי בטענות המערערים ובכלל החומר הרלוונטי, לא מצאתי כל הצדקה להתערב בהחלטת בית הדין האזורי שלא לפסול את עצמו מלישב בדין בעניינם. כפי שציין בית הדין האזורי, ובצדק, על פי סעיף 77א לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, עילת פסלות קמה רק בהתקיים חשש ממשי למשוא פנים. לא מצאתי כי חשש כזה מתעורר בעניין דנן. ראשית, עיון בטענות הערעור מעלה כי הן מתבססות, בין היתר, על כך שבכוננת בית הדין האזורי לבסס את פסק הדין על ראיות לא קבילות - "על אמירה לא קבילה זו, מתכנן בית הדין לבסס את ההרשעה של הנאשמים". אין להיעתר לבקשת פסלות המבוססת על טענות המתיימרות לחזות את העתיד, מה עוד שלא מצאתי כל יסוד לטענת המערערים שלפיה בית הדין האזורי מבסס החלטותיו - או צפוי לבסס את פסק הדין - על ראיות שאינן קבילות. נהפוך הוא. החלטות בית הדין האזורי מלמדות על כך שהוא נותר פתוח לשכנוע ביחס לכלל הראיות, לרבות אלה הנוגעות לתעודה, לאשרה ולמעמדה של העובדת בכלל. בהחלטותיו מיום 16.6.16, כפי שהובאו לעיל, חזר בית הדין וציין, בדין, כי שאלת הערכת הראיות ומשקלן תיבחן ותוכרע במסגרת פסק הדין, לאחר שהצדדים יוכלו להתייחס אליה בסיכומיהם. בניגוד לטענת המערערים, לא נקבע על ידי בית הדין קמא כל ממצא שהוא לעניין קבילות איזו מהראיות.

לעניין חשיפת בית המשפט לראיות שנטען כי אינן קבילות מציין המלומד י' מרזל בספרו כך:

"לא פעם נחשף שופט - בעיקר בהליכים פלייליים - למידע שאינו קביל, בין הרשעות קודמות, בין ראיות שלא ניתן לקבלן מטעמים הקשורים בדיני הראיות עצמם, כגון עדויות מפי השמועה... נקבע בהקשר זה, כי אין בעצם החשיפה לחומר לא קביל כדי להביא לפסילת השופט. זאת, שכן חזקה על השופט כי מקצועיותו תאפשר לו להתעלם מחומר זה ולהפריד בתודעתו בין החומר הקביל לבין זה שאינו קביל... טעם נוסף לכלל זה הוא, כי מסקנה אחרת - לפיה גורמת החשיפה לפסילה אוטומטית של השופט - היתה נותנת בידי בעל דין אפשרות להביא בקלות לפסילת השופט על ידי חשיפת חומר שאינו קביל. טעם אחר היה, כי לעיתים החשיפה היא בלתי נמנעת... זאת ועוד: עם התחזקות המגמה של מעבר מקבילות ראיות למשקלן, פוחתת ממילא השפעת החשיפה למידע בלתי קביל ככזה, והדגש יכול להיות בשאלת ההשפעה של החומר שאינו קביל,

להבדיל מעצם החשיפה לו. לבסוף, אין לקבוע כלל, שלפיו החשיפה מביאה לפסילת השופט, שכן מטבע הדברים ההכרעה בשאלת הקבילות מחייבת את ההיחשפות האמורה לראיות... לא החשיפה עצמה למידע לא קביל היא החשובה, אלא תוצאתה והחשש הממשי למשוא פנים העלול לבוא בעקבותיה...

תוצאתו המעשית של כלל זה, שלפיו אין בחשיפת השופט למידע לא קביל כדי להביא לפסילתו... היא, כי במקרים רבים אין עילת פסילה למרות היחשפות זו..." (מרזל, בעמ' 298-300).

בשים לב לאמות מידה אלה ומעבר לקביעותי לעיל, לא מצאתי כי במקרה דנן הובאה לפני בית הדין האזורי "מסה קריטית" של ראיות בלתי קבילות (מרזל, בעמ' 299-300), העשויה לעורר את החשש למשוא פנים.

19. עוד יצוין כי גם אילו היה מתברר כי נפלה טעות באיזו מהחלטותיו של בית הדין האזורי, לרבות לעניין קבילות ראיה כזו או אחרת - ואיני קובע כך - הרי שטעות שיצאה תחת ידו של בית הדין אינה מקימה עילה לפסילתו. לאחר שיינתן פסק הדין, אם יסברו המערערים כי נפלו בו טעויות שונות, לרבות טענות הנוגעות לאופן יישום דיני הראיות על ידי בית הדין האזורי, תהא פתוחה לפניהם הדרך להעלות השגותיהם באמצעות הגשת ערעור על פסק הדין. יודגש, כי בהעדר כל הוראה שבדין המאפשרת הגשת ערעור על החלטות ביניים בהליך פלילי, דוגמת ההחלטות מושא ערעור זה, ודאי שאין להכשיר ערעור שכזה בדרך עקיפה של הגשת ערעור פסלות.

20. סיכומו של דבר - עיון בתיק בית הדין האזורי ובהחלטות השונות שהתקבלו בהליך מלמד על ניהול ענייני מאופק ומקצועי של ההליך על ידי השופטת. ניכר כי בית הדין האזורי מודע היטב לכל הטענות שהעלו המערערים ולקשיים שהן עשויות לעורר, ובכלל זה במישור הראייתי, ולא מצאתי כי איזו מהחלטות בית הדין האזורי מעלה חשש למשוא פנים, או חשש כי ננעלה דעתו באשר לתוצאת ההליך, או חשש כי יתקשה להתעלם מראיות מסוימות, אם תמצאנה בלתי קבילות בסופו של יום. כל זאת מקבל משנה תוקף נוכח החלטתו של בית הדין האזורי, הסבור שאין כל עילה לפסילתו מלישב בדין.

21. סוף דבר - לאור כל האמור הערעור נדחה, על כל חלופותיו.

בשים לב ללשון הבוטה והמשתלחת שנקטו כלפי בית דין קמא, ינמקו המערערים עד ליום 16.1.17 מדוע לא יחויבו בהוצאות לטובת אוצר המדינה.

התיק יובא לעיוני ביום 17.1.17.

ניתן היום, כ"ג טבת תשע"ח (10 ינואר 2018) בהעדר הצדדים וישלח אליהם.